

- 2) Czy w przypadku ustanowienia i stosowania praktyki przy zatrudnianiu pracowników w sektorze oczyszczania miasta pozostającej w sprzeczności ze środkami zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę na czas określony, przewidzianymi w przepisach transponujących do prawa krajowego klauzulę 5 pkt 1 porozumienia ramowego, obowiązek spoczywający na sądzie krajowym dokonania wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem Unii obejmuje także stosowanie przepisu prawa krajowego, takiego jak art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920, jako równoważnego rozwiązania prawnego w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 porozumienia ramowego, uchwalonego wcześniej i ciągle pozostającego w mocy, który umożliwiłby prawidłową klasyfikację prawną kolejnych umów o pracę na czas określony wykorzystywanych do zaspokojenia stałych i długookresowych potrzeb władz lokalnych w sektorze oczyszczania miasta?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy stanowiłaby nadmierne ograniczenie spoczywającego na sądzie krajowym obowiązku dokonania wykładni prawa krajowego w zgodzie z prawem Unii, sytuacja, w której norma rangi konstytucyjnej, jaką jest art. 103 ust. 7 i 8 konstytucji greckiej, znolizowanej w 2001 r., wprowadza całkowity zakaz przekształcania w sektorze publicznym umów o pracę na czas określony zawartych pod rządami tegoż przepisu w umowie o pracę na czas nieokreślony, uniemożliwiając stosowanie równoważnego krajowego rozwiązania prawnego w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 porozumienia ramowego, uchwalonego wcześniej i ciągle pozostającego w mocy, takiego jak art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920 i znosząc w ten sposób możliwość prawnego uznania w toku postępowania sądowego za umowy o pracę na czas nieokreślony kolejnych umów o pracę na czas określony, wykorzystywanych do zaspokojenia stałych i długookresowych potrzeb władz lokalnych w sektorze oczyszczania miasta także w przypadku gdy umowy te mają na celu zaspokajanie stałych i długookresowych potrzeb?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kamenz
(Niemcy) w dniu 24 grudnia 2018 r. – MC / ND**

(Sprawa C-827/18)

(2019/C 103/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Kamenz (Niemcy)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MC

Strona pozwana: ND

Pytania prejudycjalne

Czy dochodzona sporna wierzytelność główna w wysokości 535,00 EUR oparta na umowie sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 10 lutego 2016 r. dotyczącej kupna mieszkania położonego w Großröhrsdorf, miejscowości należącej do okręgu Amtsgericht Kamenz (sądu rejonowego w Kamenz), wynikająca konkretnie z przeniesienia na powoda posiadania i używania tego mieszkania w dniu 1 kwietnia 2016 r. na mocy § 6 wspomnianej umowy i dotycząca zapłaty czynszu, który najemca wspomnianego mieszkania uścił jeszcze na rzecz pozwanej w dniu 1 kwietnia 2016 r., stanowi sprawę w rozumieniu art. 22 konwencji z Lugano⁽¹⁾, której przedmiotem jest zapłata prawa rzeczowego na nieruchomościach oraz najem lub dzierżawa nieruchomości, bądź czy jurysdykcję sądu niemieckiego należy wywieść z innego postanowienia konwencji z Lugano, czy też uzasadniona jest jurysdykcja sądu szwajcarskiego właściwego dla miejsca zamieszkania pozwanej (art. 2 ust. 1 w związku z art. 5 pkt 1 konwencji z Lugano)?

⁽¹⁾ Konwencja o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych z dnia 30 października 2007 r. („konwencja z Lugano II”; Dz.U. 2009, L 147, s. 5).